

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

Бог є любов

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

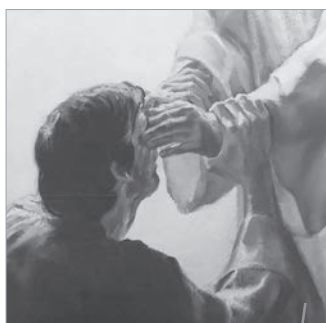
№ 6 (300)
червень 2015

ЯК НЕ ОПИНИТИСЯ ЗА ДВЕРИМА?

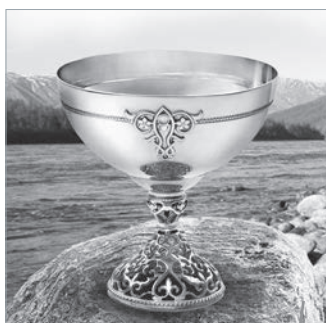
Якщо всередині нас живе та діє Святий Дух, то це рано чи пізно виявиться, і не тільки в ніжних словах співчуття та підтримки, але й у вчинках любові, при цьому без найменшого бажання почути схвалення. Проте дар Святого Духа не дається людині, якщо вона не просить, не прагне Його отримати, співпрацювати з Ним, не буде Його знаряддям.

2

*Вера
короедов*

4

*Нова чаша –
запорука здорової
води*

6

*Слишком занята,
чтобы
не молиться*

11

*Не
«сперечайтесь»
з Богом*

14

«Коли ж устане Господар і замкне двері, ви станете знадвору й будете стукати у двері...»
(Луки 13:25).

ЯК НЕ ОПИНІТИСЯ ЗА ДВЕРИМА?

Христос не раз говорив Своїм слухачам про готовність до Його Приходу. Чому? Та тому що пророчий погляд Спасителя, обіймаючи всі віки, бачить духовний стан віруючих напередодні Його Приходу, і Він описав цей стан і становище. А становище це драматичне, ситуація – кризова, наслідки – плачевні. Проте не всі опиняться у такому становищі.

Що ж це буде за криза і в чому її суть і причина? Торкаючись цього періоду в житті Церкви, Христос зобразив її стан у різноманітних порівняннях, розкриваючи той чи інший бік кризової або трагічної ситуації. Прочитаємо початок притчі в Матв. 25:1-4: «Тоді Царство Небесне буде подібне до десятих дів, які, взявши свої каганці, вийшли назустріч молодому. П'ять із них були нерозумні, а п'ять – мудрі. Нерозумні, взявши свої каганці, не взяли з собою оливи. А мудрі взяли оливу в посудинах зі своїми каганцями...» Наприкінці притчі ми читаємо заклик Христа: «Пильуйте».

Не всі деталі в притчах потрібно й можна тлумачити – інакше можна дійти помилкових висновків. Ми повинні зрозуміти головне. Христос хотів сказати, що багато людей у Церкві сплять, навіть у такий відповідальний момент – напередодні Приходу Спасителя. Це свідчить про невикористану членами Церкви силу Господа, щоб не спати і не дрімати. Хто ж винен у цьому? Чому сила і дар Христа не використовуються багатьма в Церкві? Лінь, бездіяльність, відсутність активності.

Апостол Петро закликає християн: «Постарайтеся, щоб Він знайшов вас у мирі, чистими і незаплямованими»

(2 Петра 3:14). Слово «постарайтеся» має такі значення: «докладати зусиль, намагатися; добре, сумлінно щось виконувати».

Саме через лінь і пасивність п'ять нерозумних дів не мали оливи – Святого Духа. Чому Христос розповів притчу про таланти після притчі про десять дів? Щоб відповісти на запитання, які хвилюють усіх: чому п'ять нерозумних дів залишилися без оливи? чому вони опинилися за дверима Царства Божого?

Дар Святого Духа не дається людині, якщо вона не проситиме, не прагнуниме Його отримати, співпрацювати з Ним, не буде Його знаряддям.

Христос сказав, що «в радість свого пана» (Матв. 25:23) увійде тільки раб добрий і вірний, який невпинно день і ніч трудиться, аби примножити дані йому таланти. Він такий самий трудівник, як небесні ангели, як усі жителі неба.

Один із них виявився ледачим рабом. Він не хотів працювати і для виправдання своєї ліні використовував надумані звинувачення щодо характеру пана, а тому названий «лукавим рабом». Він нічого не зробив ні для себе, ні для пана. І хто такого ледачого працівника буде тримати серед своїх підлеглих?

І тому такого лінивця спіткає передбачуваний кінець: «А нікчемного раба викиньте в зовнішню темряву» (Матв. 25:30). Місце йому – за воротами Царства Божого, де темрява й морок!

Лінь – одна з причин того, що ми бездуховні, немічні й безплідні. Біблія говорить: «Лінощі сон накидають» (Прип. 19:15). Нехай жодна людина не

сподівається увійти в місто вічне, якщо буде заохочувати в собі лінь.

Прислів'я говорить: «Лінивому і небеса не придуть на допомогу». Старанний працівник отримає благословення Божі, і довколо нього згуртуються ангели, які допомагатимуть у будь-якій ситуації.

Усі апостоли Христа звертали увагу на практичне благочестя, якого нам так не вистає. Релігія Христа – це не гучні слова, а вчинки. Не можна вдаватися до широких загальних роздумів про мораль і обов'язки, а на ділі нічого не робити.

Притчею про таланти Христос відповів на запитання, чому п'ять нерозумних дів не мали оливи, тобто Святого Духа. За якою ознакою ми можемо визначити, чи діє Святий Дух в людині чи ні? Адже багато християн кажуть: «Я маю Божого Духа», «Я хрещений Духом Святим», «Я маю дар Святого Духа».

«Хто робить добро, забуваючи себе, відчуває спокій душі та задоволення в житті. Дух Святий, що живе в такій душі, виявляє Себе в добрих вчинках, пом'якшує запеклі серця та викликає взаємну любов і ніжність» (О. Чемберс. Роздуми про Нагірну проповідь).

Якщо всередині нас живе та діє Святий Дух, то це рано чи пізно виявиться, і не тільки в ніжних словах співчуття та підтримки, але й у вчинках любові, при цьому без найменшого бажання почути схвалення.

У Євангелії від Матвія 7:22, 23 описана криза деяких християн під час Другого приходу Спасителя: «Господи! Господи, чи не Твоїм Ім'ям ми пророку-

вали, чи не Твоїм Ім'ям бісів ми виганяли, чи не Твоїм Ім'ям численні чудеса чинили?». Однак чудеса – це ще не доказ того, що в людині діє Святий Дух.

Аргументи відкинутих християн здаються серйозними та правдивими. Однак відповідати в ті дні тріумфу істини ніхто не буде: ані Господь, ані Його уповноважена особа. Час для вибору й пошуків правильного шляху був даний, і він минув. Питання спасіння – справа надзвичайно серйозна, щоб до неї ставитися легковажно. Сьогодні сприятливий час, коли можна й потрібно шукати та знайти відповіді на всі запитання. Ісус дав відповіді на них, проте ми можемо виявляти непростиму байдужість до Його істин. Ми часто винаходимо свої шляхи та рецепти спасіння. Тому в останній день наша релігійна система може зазнати невдачі, хоч і здається нам впорядкованою та єдино правильною.

У третій притчі (Матв. 25:34-45) Ісус розкриває основоположне питання: що є основним проявом духовного життя й видимої сутності християнської релігії? Нагодувати голодного, напоїти спраглого, дати притулок чужинцю, зодягнути нагого, відвідати хворого, допомогти ув'язненому – ось що буде сенсом життя справжнього християнина: горе та біль інших.

«Хто робить добро, забуваючи себе, відчуває спокій душі та задоволення в житті. Дух Святий, що живе в такій душі, виявляє Себе в добрих вчинках, пом'якшує запеклі серця та викликає взаємну любов і ніжність»

У світлі цих слів ми можемо визначити, чи готові ми зустрічати Господа. Перші християни після вознесіння Христа відрізнялися дивовижною доброчинністю, ділами любові. Апостоли у своїх посланнях незмінно спонукали своїх сучасників «мати добру поведінку серед язичників» (1 Петра 2:12). Усі вони в унісон говорили, щоб справи були невід'ємною частиною християнського віросповідання.

Ісус сказав: «Тож нехай сяє ваше світло перед людьми, щоб вони побачили ваші добрі діла й прославили Отця вашого, що на небесах» (Матв. 5:16). Добрі діла повинні бути зовнішньою помітною ознакою Його дітей. Учень Господа буде там, де його потребують. Він не буде байдуже дивитися, як люди страждають без Бога і без надії у світі, як вони зі сльозами опускають труну з тілом

рідної людини в могилу, як від порожнечі, відсутності ідеалу й сенсу життя вживають алкоголь, грішать і розбещуються.

Плід, якого очікує Бог напередодні Другого приходу Христа, – це відроджене Святим Духом серце, готове творити діла милосердя та любові хворим, нещасним, усім, хто потребує співчуття та захисту. Добрі діла – це живе християнське життя. Це не обов'язок, а потреба.

Погляньте на подвижників Христа. Це люди не слів, а вчинків. Згадаймо, наприклад, А. Швейцера. Що він зробив такого героїчного, що став відомий усьому світові? А. Ейнштейн назвав його «найвидатнішою особистістю нашого століття», а У. Черчилль – «генієм людства».

Це був музикант, сучасник Й. С. Баха, чудово грав на органі. Він був пастором і богословом. Проте не це зробило його ім'я великим. Про нього дізнавалися завдяки його християнській діяльності там, де була велика потреба в допомозі.

В Африці чорношкірі аборигени потребували медичної допомоги. Тому А. Швейцер, закінчивши медичний інститут, вирушив у цю країну і, не маючи ні коштів, ні помічників, а тільки надію на Бога, почав будувати лікарню. З часом з'явилися спонсори, волонтери, і лікарня розширювалася. Він лікував страждених, багатьом рятував життя. Його називали «лікарем джунглів», який пожертвував своїм благополуччям заради життя африканців. Завдяки його жертвості врятовані десятки тисяч життів.

Коли у важкі воєнні роки в лікарню з Європи приїхала М. Коттман, щоб допомагати А. Швейцеру, він думав, що вона привезла і засоби для розвитку лікарні. Але, на жаль, вона не могла цього зробити. Він запитав:

– Що ти привезла?
– Себе і все, – відповіла жінка. А потім пригнічено додала:
– Може, цього мало?
Лікар обійняв її та сказав:
– Ні, це вже багато. Дуже багато.

Коли я присвячую всього себе служінню нужденним людям – це і є свідчення готовності зустріти Господа й жити з Ним вічно. У день Свого Другого приходу Ісус скаже: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, успакуйте Царство, приготоване вам від сотворення світу... бо Я хворів, і ви Мене відвідали» (Матв. 25:34, 36).

Микола Лібенко

Більшого щасття не надо

Свою боль я Тебе принесу, Боже мой,
И у ног Твоих выплачу слезы.
Свое сердце Тебе я в ладони вложу,
Ты утетишишь, Ты в горе поможешь.

И Ты рану, что в сердце пылает огнем,
Драгоценным помажешь елеем,
И укрыв меня бережно в Духе Святом,
Переважаешь любовью Своею.

Я к Тебе прислонюсь,
и утихнет та боль, –
Большее в жизни не ведаю счастья.
Я спасибо скажу за горячий огонь,
За все слезы в годину ненастья.

Я упрека тебе говорить не хочу,
Знаю, все мне послужит ко благу.
Просто я на груди у Тебя помолчу,
И мне большего счастья не надо.

ВЕРА КОРОЕДОВ

«Вера же есть осуществление
ожидаемого и уверенность в невидимом»
(Евр. 11:1).

Есть интересная история под названием «Вера короедов». В мире существует около двух тысяч видов короедов (подсемейство жуков). На стадии личинки они питаются древесиной до того момента, пока не наберутся сил, чтобы оставить родительское дерево и искать свое. Каждый вид короедов имеет присущие ему привычки, предпочитаемая именно определенный вид дерева и создавая собственную систему проходов. Именно по ним можно определить, к какому из видов относится короед. Ища свое дерево, насекомое отличает его по запаху, используя особо развитый, чувствительный орган обоняния. Найдя такое дерево, короеды подлетают к нему, впииваются в древесину и начинают прокладывать проходы. Они живут большими семьями: на одного самца приходится 40-50 самок. Когда самец понимает, что на этом дереве им уже делать нечего, он начинает искать новое, исследует его, и если находит подходящим, то прилетает к старому и своим особенным запахом сообщает своей семье о качестве древесины, размерах съедобной поверхности и многих других характеристиках нового дерева. Самкам остается только поверить распространяемому самцом запаху. Если самки доверяют главе семейства, они оставляют «насиженное» дерево и, получив достаточно информации, вместе летят к дереву, которого не видели, но о котором уже знают все. «Вера – это осуществление ожидаемого и уверенность в невидимом» (Евр. 11:1).

Один автор в своей книге называл веру шестым чувством человека. С таким утверждением трудно согласиться, потому что вера не похожа на чувство. Более того, иногда вера противоречит всем пяти чувствам человека. Далеко не всегда чувственная сфера подтверждает то, что воспринимает вера. Вспомним одну евангельскую

Вера делает невозможные вещи возможными, но не обязательно легкими

историю, записанную в Мк. 10:46-52, из которой можно извлечь несколько уроков.

Иисус приходит в Иерихон, где жило много левитов и священников. Этот город, издревле называемый «городом пальм», стоял на пересечении торговых путей. Именно в Иерихоне и близ него действовала школа пророков под руководством Илии и Елисея. По некоторым данным, во времена Христа этот город считался курортным. Он был отстроен первым правителем из династии Иродов – Иродом Великим – и имел очень узкие улицы.

Иисус шел в Иерусалим на праздник Пасхи и по дороге, в Иерихоне, встречает слепого Вартимея. Во всех четырех Евангелиях мы не находим другого случая исцеления Иисусом человека, страдающего физическим недугом, имя которого было бы названо. Во всех других случаях мы можем найти название местности, упоминание о статусе больного, даже имя его родных, но имя самого страдальца упоминается только в случае с Вартимеем, что придает этой истории особое значение. Уникально само имя Вартимея, оно означает «сын Тимея», т.е. содержит в себе имя отца. Выйти на улицы Иерихона Вартимея заставило его бедственное положение – он был слепым. В то время у слепых не было возможности работать, кроме того, не существовало соборов и других организаций, помогающих людям с физическими недостатками. Бог повелел в Ветхом Завете, чтобы об этих людях заботились родственники, зажиточные и даже простые люди по мере своих сил.

Но ко времени Нового Завета об этом практически забыли, за небольшим исключением.

Люди готовятся к Пасхе – на узких улочках Иерихона толпы народа и множество нищих, больных, обездоленных, в том числе и Вартимей. Услышав, что проходит Иисус Назорей, он начал кричать и говорить: «Иисус, Сын Давидов! Помилуй меня». Почему он назвал Христа Сыном Давида, ведь Иисус формально считался сыном Иосифа? Сам Вартимей назван сыном Тимея. Но здесь он говорит: «Сын Давидов», минуя целую цепочку имен. Видимо, Вартимей уже знает это.

В Евангелии от Марка Иисус трижды назван Сыном Давидовым (два раза тут и в Мк. 12:35). Об этом, как об одном из аргументов мессианства Иисуса, позже скажет Петр в книге Деяния апостолов, свидетельствуя, что Иисус – Сын Давидов, Который по предсказанию должен был прийти, умереть и воскреснуть (см. Деян. 13:22, 23). Петр исповедовал это во время Пятидесятницы. Но еще до исповедания Петра это знает Вартимей (см. Иер. 23:5, 6). Вартимей знает об этом в то время, когда еще ученики сомневались, и фактически называет Его Царем. Многие заставляли Вартимея молчать, но, понимая, что это единственный шанс получить исцеление, он стал кричать еще громче: «Иисус, Сын Давидов!»

Его заставляли молчать, ибо считалось, что всякая болезнь – это признак греховности больного, и такому

грешнику не пристало претендовать на внимание Учителя. Но, тем не менее, Вартимей не умолкал. У него могло возникнуть сомнения, что вокруг много «лучших» людей, что один из худших и что Сын Давидов не подойдет к нему. Но именно его вера, которая противоречила чувствам, заставляла его кричать. Когда же Иисус позвал его, люди, которые буквально минуту назад заставляли Вартимея молчать, теперь говорили ему: «Не бойся, вставай, зовет тебя».

Человеческая натура очень изменчива. Часто в духовных вопросах люди могут отстаивать что-то одно, и вскоре ввиду каких-то обстоятельств утверждать прямо противоположное. Поэтому если мы будем ориентироваться на мнение окружающих, то попадем в тупик. Наш лучший ориентир – это Слово Божье.

Вартимей просит помиловать его, т.е. проявить милость, а не сделать

что-то в ответ на какую-то его жертву, ибо у него не было ничего, что он мог бы принести Иисусу. Христос спрашивает его, чего он хочет. Бог всеведущ, но Он

желает, чтобы мы сами дали оценку своему духовному состоянию. Более того, Он спрашивает для того, чтобы мы выразили свою веру. Иисус мог сделать очень многое для Вартимея, но Он спрашивает его, чтобы тот определился, чего он более всего хотел (что для него самое важное) в этой жизни.

Вера Вартимея интересна и уникальна. Всякий эгоизм и самовозвеличение неуместны, ибо мы как рабы Божьи не имеем похвалы за сделанное, ибо силою Божьей делаем то, что должны делать, и этим остаемся довольны (см. Лк. 17:5-10; Флп. 4:11; 1 Тим. 6:6). Однако в духовной сфере нашей жизни мы не должны быть довольны тем, чего достигли, но устремляться вперед. Тогда и вера наша будет возрастать.

После слов ободрения Вартимей поднимается, сбрасывает верхнюю одежду, как и Иисус сбросил верхнюю одежду на последней вечере. Это было знаком смирения. Ученики спрашивали, как умножить веру, на что Господь ответил: если вы будете считать себя рабами, ничего не стоящими, вера будет умножаться. Когда они собрались в верхней горнице для вечери, вера их была слабой, и поэтому Иисус сбросил верхнюю одежду и явил пример смирения, служения, которое обычно выполнял раб, чтобы на практике показать ученикам путь к возрастанию в вере.

Интересны слова Вартимея: «Чтобы мне прозреть». Они не утратили

своей актуальности. Многие члены Лаодикийской церкви не знают, не видят, не понимают своего истинного положения, и в этом их самая большая проблема. Именно вера дает прозрение, она не подчиняется пяти чувствам, а иногда и законам логики и физики. Вспомните Петра, вышедшего из лодки, чтобы идти по волнам во время бури, что противоречит всем законам физики. Если бы он прежде начал думать, вспоминать свой опыт, анализировать его, то из лодки так никогда бы и не вышел. Он пошел, но, испугавшись и усомнившись, стал тонуть. Тогда Иисус назвал его маловерным.

Кто-то сказал: вера делает невозможные вещи возможными, но не обязательно легкими. Вера – это не то, что мы чувствуем. Вера у нас может быть слабой, зато Бог велик. Нам известны и сомнения, и маловерие.

Некий пастор однажды рассказал о том, как одна женщина, сестра во Христе, имеющая тяжелое заболевание, попросила о елеопомазании. Когда служители посетили ее, говорили с ней, молились, эта сестра, которая из-за своего полиартрита уже длительное время не вставала, поднялась и пошла. Но тот пастор признался: «Меня не отпускала мысль о том, что она немного пройдет и упадет и что исцеление временное».

Мы можем много и красиво говорить о вере, но какова наша вера? Вартимей сидел у дороги, но, прозревав, самостоятельно пошел. От того, сидим мы или идем к Богу, можно определить, прозрели ли мы, имеем ли библейскую веру или до сих пор сидим и ждем какой-то милостыни от Бога. В каком состоянии я нахожусь, какова моя вера? В русском языке слово «вера» – существительное, отвечающее на вопрос «что?». А вера в библейском смысле – это глагол, отвечающий на вопрос «что делать?». В небольшом повествовании о Вартимее содержится 25 глаголов.

Существует понятие инерции. Если человек сидел, то по инерции сидит и дальше. Библейскую веру можно описать так: человек сидел, но затем встал и пошел, предварительно все обдумав, но потом стал действовать. Библейская вера – это вера, видящая и имеющая глаголы вечной жизни, и эти глаголы не дают нам бездействовать: «И слово мое и проповедь моя не в убедительных словах человеческой мудрости, но в явлении духа и силы» (1 Кор. 2:4).

Николай Бойко

Дай мне веру...

*Дай мне веру такую, Боже,
Чтобы в Небо всегда взирать!
Дай мне веру и, где невозможно,
За Тобой по следам шагать.*

*Дай мне силы Твоей, хоть кроху,
Крылья слабые распрямить...
Быть Твоей до последнего вздоха,
Всех, кто рядом, любить, любить...*

*Дай мне веру, взлечу над тленом!
Уврачу меня, успокой...
Хоть мала я в Твоей Вселенной,
Но любима, хранима Тобой!*

*А когда я к Тебе приближусь,
Прирасту, буду верою жить,
Я Твой лик озаренный увижу,
Я смогу по воде ходить!*

*Что есть эта земная мера?
Только краткий во времени миг...
Дай мне, Боже, сильную веру,
И над горем меня подними!*

*Дай мне веру такую, Боже,
Чтобы в небо всегда взирать!
Дай мне веру и, где невозможно,
За Тобой по следам шагать.*

Галина Пятисотских

НОВА ЧАША – запорука здорової води

Троє людей переносили важкі камені. Підійшов один чоловік і запитав: «Що ти робиш?» Один із робітників відповів: «Хіба ти не бачиш? У поті чола свого працюю вже половину свого життя». Коли підійшов до іншого з тим самим запитанням, той промовив: «Хіба й так не зрозуміло? Я заробляю гроші для сім'ї». Коли він запитав третього, той підняв очі від роботи і сказав: «Я будую храм». Одне й те саме можна робити по-різному: можна виснажуватися й нарікати на життя, можна працювати лише для заробляння грошей, які потім не приносять радості та задоволення, а можна жити так, щоб вірою бачити кінцеву мету.

Господь у душі кожного з нас будує храм. Наскільки успішним буде це будівництво залежить від того, чи віддамо ми свої «чаші» в Його руки.

Розглянемо символічне значення чаші на прикладі історії про Єлисея. «І сказали мешканці міста Єлисеєві: Ось, місцезнаходження цього міста добре, як бачить володар наш, але вода недобра і земля неплодінна. І сказав він: Подайте мені нову чашу і покладіть туди солі. І дали йому. І вийшов він до джерела води, і кинув туди солі, і сказав: Так говорить Господь: Я вчинив воду оцю здоровою, не буде вже від неї ні смерті, ані неплодіння. І стала та вода здоровою аж донині, за словом Єлисея, котре він сказав» (2 Цар. 2:19-22, новітній переклад).

Єрихон у Біблії є символом першої перешкоди. Коли народ ізраїльський перейшов Йордан, найпершою фортецею, котра стояла на шляху до завоювання землі Обітованої, були товстезні єрихонські стіни, які можна було розбити тільки стінобитними машинами. Проте за допомогою Божої сили вони впали не всередину, а назовні. Навіть сучасні археологи, проводячи розкопки давнього Єрихона, свідчать про дію надприродної сили.

Єрихон – це символ тих проблем, котрі здаються нам нездоланими. Це той перший крок, на який так складно наважитися. Велика трагедія для християнина, коли він робить крок назустріч Богові, але цей крок виявляється останнім. Єрихон був однією з перешкод для Божого народу, але ми знаємо, скільки ще перешкод їм довелося подолати в майбутньому. Тому Бог спонукає кожну людину щоденно приймати рішення долати стіни, котрі здаються нездоланими.

«Місцезнаходження цього міста добре». Єрихон ще називають містом пальм. Ці дерева, як правило, ростуть у місцевості з підвищеною вологістю, де є оазиси. Отже, в Єрихоні була вода. Однак проблема в тому, що вона не була придатною для пиття.

Кажуть, що сьогодні люди у світі не мають живої води. Їхня вода не задовольняє спрагу, а тільки посилює її. Часто людина, отримавши задоволення від одних розваг, бажає більшого. Той, кому вчора вистачало однієї дози наркотиків, сьогодні нею не може задовольнитися. Людина, котра спробувала чогось гріховного, тепер прагне цього настільки, що не може насититися.

Проблема сучасних християн полягає в тому, що місцезнаходження іноді не відповідає їхньому наповненню. Тіло може перебувати в храмі, а душа – у світі. Географічне положення – прекрасне, але через відсутність питної води життя стає неможливим. Це може бути сумною ілюстрацією християнина, котрий знаходиться в гарному місці, але «носить ім'я Господа Бога даремно».

«Вода недобра». Чому вода була непридатною? Сьогодні, коли є бактеріальні та радіоактивні забруднення, ми розуміємо: заводи та фабрики викидають у річки, озера, моря всілякі хімічні речовини. Однак на той час цього не було. Дослідники забруднених водойм говорять про те, що є мінеральні забруднення, органічні, коли залишки рослин, тварин, людей призводять до того, що вода стає непридатною для пиття. Це серйозна проблема: вода є, але пити її неможливо.

Якою водою наповнений я? Чи придатна вона для пиття? Чи сяє моє лице від того, що я з Богом? Географічно я можу бути християнином, перебувати на своєму місці, у правильній Церкві, але моє внутрішнє наповнення може суперечити тому, ким я є насправді.

Ісус дає нам вирішення цієї проблеми, закликаючи: «Якщо хто спраглий, хай приходить до Мене і п'є» (Івана 7:37). Христос запропонував Себе як Джерело живої води. Адже тільки в Ньому міститься чиста вода, а в людях ми часом бачимо як солодку, так і гірку. Апостол Яків із цього приводу сказав: «Не годиться, брати мої, щоб так воно було! Хіба з одного джерела виходить вода солодка й гірка?» (Якова 3:10, 11). Не годиться, щоб шість днів християнин поведився так,

що неможливо впізнати в ньому Божу дитину, а на сьомий день «припудрю-вася» християнством.

В Ісаї 58:11 написано: *«І буде Господь тебе завжди провадити, і душу твою нагодує в посуху, кості твої позміцняє, і ти станеш, немов той напоєний сад, і мов джерело те, що води його не висихають!»*. Господь хоче бути вождем нашим не тільки в суботу, а щоденно. Тоді вода буде здоровою.

«Земля неплодінна». Ужите тут слово «шаколь» означає не просто неплодінність внаслідок відсутності води – це тільки одна з причин. Неплодінна земля здебільшого перетворюється на пустелю. Що перетворює місцевість з рясною зеленню на пустелю? Вологість, тепло, повітря, температура – усі ці чинники відіграють важливу роль. Учені свідчать, що якщо пустелю інтенсивно зрошувати, то вона почне квітнути.

Господь дивовижний, адже Він ніколи не допускає проблеми, не даючи їй вирішення. Проблема полягала в тому, що місто було на межі виселення, оскільки вода була непридатною для живання, а земля неплодінною. Що зробив Елісей?

«Подайте мені нову чашу». Елісей попросив нову чашу. Повага до Господа виражається у виборі найкращого. Так само Давид, коли хотів, щоб ковчег Божий повернувся назад, то послав нову колісницю, у якій ще ніхто не сидів. Господу не можна приносити те, що нам вже не потрібно, а тільки найкраще.

Зазирніть у себе, погляньте, чи та вода, яка у вас, придатна для життя? Що давніх людей за часів Римської імперії приваблювало в християнах? Чому вони хотіли стати частиною християнства, ризикуючи своїм життям, майном, усім? Що змушувало їх іти на такі жертви? Не істина про суботу та про нечисту їжу, а зміна внутрішнього життя, коли люди, спілкуючись із християнами, бачили в них Христа, то самі хотіли стати такими. А також атмосфера церкви, коли людині, одного разу відвідавши її, хотілося залишитися в ній назавжди.

«І вийшов він до джерела води». З оригіналу «моца» – «першоджерело». Це місце, звідки витікає і бере початок вода. Елісей не пішов оздоровлювати воду десь унизу, де вона збирається у водоймище і звідки люди беруть її для пиття. Він розуміє: якщо не очистити першоджерело, надаремно вирішувати проблему деінде.

Якщо ви хочете вирішити духовну проблему свого серця, тобто коли ви бачите непридатну для пиття воду, поверніться до першоджерела, звідки вона витікає, де вона повинна бути очищена і стати придатною. Тільки тоді відбудеться зміни.

«І кинув туди трохи солі». Якщо ми хочемо вирішити проблему гріха, то повинні кинути в чашу води трохи солі. Сіль додає смаку. Мета християнина – привнести справжній смак у суспільство. Чи додає смаку навколишнім наше життя?

Сіль має здатність знезаражувати, зберігати від псування, сприяти таненню льоду. Коли люди дивляться на вас, чи спричиняєте ви знезараження?

«Якою водою наповнений я? Чи придатна вона для пиття? Чи сяє моє лице від того, що я з Богом? Географічно я можу бути християнином, перебувати на своєму місці, у правильній Церкві, але моє внутрішнє наповнення може суперечити тому, ким я є насправді»

Чи вказуєте на Того, Хто може зцілити їхні рани та звільнити від псування, яке настільки поширене сьогодні? Чи допомагаєте ви «таненню льоду» в досунках? Часом християн асоціюють із тими, хто спричиняє ще більш крижані стосунки і ще більше розділень. Чи спростовує моє життя цю думку? Адже покликання християнина в тому, щоб перетворювати лід на чисту воду, щоб ненависть зникла, щоб війна закінчилася!

«Дозвольте Богові оздоровити себе зсередини, біля першоджерела, тоді зміниться й зовнішність. Бог не прихильник косметичного християнства, воно має бути щирим і натуральним»

Апостол Павло пише: «Слово ваше нехай завжди буде ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як вам належить кожному відповідати» (Кол. 4:6). Адже тільки те, що йде від серця, до серця доходить.

«Так говорить Господь: Я вчинив воду оцю здоровою». Елісей не говорить, що це чаша допомогла, він не проголошує, що це сіль допомогла, він цитує слова Бога, Котрий сказав: «Я вчинив оцю воду здоровою».

Здорова вода в новій чаші – це символ чистого серця, про яке благав

Давид. У Псал. 51:12 з усіх дієслів на позначення процесу творіння («бара» – створити з нічого, «аса» – зробити з чогось, перетворити, «яцар» – ліпити, витесувати, різьбити) вжите слово «бара» – створити з нічого. Давид розчарувався в собі. Він зрозумів, що в нього немає нічого доброго, що він міг би запропонувати для свого спасіння. Він звернувся до Бога: «Як Ти створив небо і землю могутністю Свого слова, так і створи нові думки, нові наміри, нові цілі, нове серце». Тільки тоді можна стати новим християнином.

Учні Христа теж надто ретельно дотримувалися ритуальної чистоти. Однак Ісус застерігав їх: *«Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, бо очищаєте чашу й миску ззовні, а всередині вони повні здириства та ненаситності. Фарисею сліпий, очисти спершу чашу всередині, щоб і ззовні вона стала чистою»* (Матв. 23:25, 26). Не треба починаючи «підшукатурювати» зовнішність, щоб виглядати здоровим. Дозвольте Богові оздоровити себе зсередини, біля першоджерела, тоді зміниться й зовнішність. Бог не прихильник косметичного християнства, воно має бути щирим і натуральним.

«І стала та вода здоровою аж до нині». Здоровою водою варто ділитися з іншими, навіть якщо вони цього не оцінять і не зрозуміють. Чи готовий я служити просто так, не очікуючи подяки, навіть якщо люди, з якими ділюся, ніколи не прийдуть до Церкви?

Якось у будинок для престарілих постійно навідувався один дідусь. Він приходив до своєї дружини, хоча й сам уже ледве ходив. Дітей у них не було, але він відвідував її щодня. Вона вже нічого не пам'ятала і нікого не впізнавала. Одного разу лікар запитав старенького: «Скажіть мені, навіщо ви сюди ходите? Тут ваша дружина має кімнату, про неї дбають, годують. Який сенс приходити, якщо вона навіть не знає, хто ви?» «Зате я знаю, хто вона!» – відповів чоловік.

Якщо ми будемо служити Богові, бо знаємо, Хто Він, а не щоб отримати благословення чи вічне життя, якщо ми любитимемо Його просто тому, що Він наш Отець, у нашому житті відбудеться багато змін.

Дозвольмо Богові щоденно поповнювати серце живою водою, щоб Він зробив нашу чашу чистою, щоб там не було нічого, що спричиняло би псування. Дозвольмо Богові щоранку кидати також невеличку жменьку солі, аби вона могла благотворно вплинути на спасіння нашої душі й тих, хто поруч з нами. Дозвольмо Богові зробити ріки нашого життя здоровими. Він прагне зробити це й сьогодні.

Ігор Корещук

СЛИШКОМ ЗАНЯТА, ЧТОБЫ НЕ МОЛИТЬСЯ

«Пусть жена и мать... посвящает часы тому, чтобы сделать дорогого Спасителя ежедневным спутником и близким другом»
(Э. Уайт. Воспитание детей, с. 73).

Ян Вермеер «Христос в доме Марфы и Марии», 1654/1656.

На священных страницах Писания сохранилось несколько образных иллюстраций общения человека с Богом. Это утренний сбор манны, тихо нисходящей на пустыню жизни; таинственный подъем в одиночестве на вершину горы «во мрак, где Бог»; глубинные связи хрупкого черенка с мощной лозой. Но есть еще одна иллюстрация, причем не образная, а реальная – умиротворяющая картина общения Иисуса с обеспокоенными, занятыми, суетящимися женщинами.

Поневоле для большинства современных женщин труд становится могилой для религии. И понятно почему: ведь они держат три угла дома своей семьи! Сегодня есть женщины-ученые, врачи, писатели, преподаватели, церковные служители, бизнесмены, но никто с их хрупких плеч не снимает извечных женских обязанностей: рождения и воспитания детей, приготовления пищи, стирки, уборки и сотен других маленьких и больших дел.

Как это ни прискорбно, во многих семьях у жены и матери не остается времени, чтобы почитать Библию, духовные книги, поразмышлять... У нее нет ни времени, ни места, чтобы побыть со своим дорогим Спасителем в тесном сердечном уединении. Ее силы, время, интересы постепенно поглощает тяжелая домашняя и производственная работа.

«Многие матери... посвящают все свое внимание и чувства временно-му и преходящему и не останавливаются, чтобы поразмыслить над тем, что вечно и нетленно» (см. Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 6, с. 196; Христианский дом, с. 23, 249, 250). Их дом может сиять чистотой, они могут прослыть лучшими хозяйками во всей округе, но на личное общение с Богом у них просто не остается времени.

« Утро каждого рабочего дня начинайте с молитвы. Не считайте это время потраченным впустую – оно будет увековечено »

Именно для таких женщин священная история сохранила уникальную картину общения с Богом очень занятой представительницы прекрасной половины человечества.

Примечательно, что история эта уместилась в пяти коротких текстах 10-ой главы Евангелия от Луки: «В продолжение пути их, пришел Он [Иисус – прим. автора] в одно селение; здесь женщина, именем Марфа, приняла Его в дом свой; у ней была сестра, именем Мария, которая села у ног Иисуса и слушала слово Его. Марфа же заботилась о большим угощением и, подошедши сказала: Госпо-

ди! или Тебе нужды нет, что сестра моя одну меня оставила служить? скажи ей, чтобы помогла мне. Иисус же сказал ей в ответ: Марфа! Марфа! ты заботишься и суетишься о многом, а одно только нужно. Мария же избрала благую часть, которая не отнимется у нее» (Лк. 10:38-42).

Главный образ этой иллюстрации – женщина сидящая, а ведь занятым женщинам так несвойственно сидеть! И даже если они сидят, то руки их и голова обязательно чем-то заняты. Поразмышляем над некоторыми моментами.

«СЕЛА У НОГ ИИСУСА»

(Луки 10:39)

Мария не была ленивой или безответственной женщиной, у нее каждый день было очень много дел и обязанностей. Мария знала, что слишком занята, но она решила не упустить драгоценный момент и села у ног Господа.

О чем размышляла Мария, вслушиваясь в слова Иисуса? «Что яблонь между лесными деревьями, то Возлюбленный (с заглавной буквы написано автором. – Ред.) мой между юношами. В тени ее люблю я сидеть...» (Песн. 2:3).

«Нам надо полнее оценить смысл слов: “В тени ее люблю я сидеть” (Песн. 2:3). Эти слова рисуют в нашем воображении не суетливое движение, но

безмятежное спокойствие. Есть много христиан постоянно встревоженных и подавленных... настолько занятых своими делами, что они не могут найти времени спокойно поразмышлять о Божьих обетованиях, но ведут себя так, будто не в состоянии позволить себе наслаждаться миром и спокойствием. Давайте свернем с пыльных, оживленных магистралей жизни и отдохнем в тени Христовой любви... Именно здесь мы узнаем, как облегчить свой тяжкий труд и перестать беспокоиться... Пусть все тружущиеся и обремененные научатся у Христа спокойному доверию. Если они хотят обрести Его мир и покой, то должны сесть в Его тени» (Э. Уайт. Свидетельства для Церкви, т. 7, с. 69, 70).

Какая красивая иллюстрация, не правда ли? Спокойное благодушие в тени ароматной цветущей яблони, вдали от пыльных шумных магистралей... «Подобно Марии, нам надо сесть у ног Иисуса и учиться у Него, избрав ту, лучшую часть, которая никогда у нас не отнимется» (Э. Уайт. Дочери Божьи, с. 58). «Если вы подойдете ближе и сядете у ног Христа, чтобы учиться у Него, ваш разум непременно будет озарен, а сердце наполнится чистым, святым восхищением» (Э. Уайт. По примеру Иисуса, с. 151).

«ИЛИ ТЕБЕ НУЖДЫ НЕТ?»

(Луки 10:40)

В то время как Марфа искренне заботилась об угощении для дорогих гостей, Мария покоилась у ног Иисуса.

Что сделали бы вы на месте Марфы, увидев сестру, спокойно восседающую в кругу двенадцати учеников возле Иисуса в такой ответственный момент? Думаю, тихонько подошли бы к сестре и высказали ей на ухо свое недовольство. А что сделала Марфа? Свое раздражение она обращает на Учителя:

– Господи! Или Тебе нужды нет?..

Другими словами: «Учитель, разве Ты не голоден? Или Твои ученики уже пообедали? Почему же Ты позволил моей сестре спокойно сидеть у Твоих ног?»

«ТЫ ЗАБОТИШЬСЯ И СУЕТИШЬСЯ О МНОГОМ»

(Луки 10:41)

В ответ на столь нелюбезное замечание прозвучали ласковые, сочувственные слова:

– Марфа! Марфа! Ты заботишься и суетишься о многом...

Повторение имени передает нежный укор Господа. Дорогие матери, женщины, у каждой из вас также немало забот и суеты. Важные дела, приготовление угощения, приемы, гости, встречи. Мы заботимся и суетимся о многом, не так ли?

Множество трудностей, поглощающих наше время, силы, здоровье, даже жизнь и самое важное в жизни – общение с Господом, придуманы нами самими, это иго нашего собственного изобретения. Многие заботы и труды, которые утомляют и старят нас, не являются ношей, возложенной на нас Богом. Мы их сами создали для себя. Мы сами возложили себе на шею иго, которое теперь кажется невыносимым. Но ведь это совсем не то иго, которое возлагает на нас Христос! Более того, это иго может быть игом «другого господина».

« Мария знала, что слиш-
ком занята, но она
решила не упустить
драгоценный момент и
села у ног Господа »

«В некоторых семьях делается больше, чем нужно. Для создания уюта необходимы чистота и порядок, но эти добродетели не должны возводиться в такую крайность, чтобы жизнь стала бесконечным трудом» (Э. Уайт. Христианский дом, с. 152). «Пусть же хозяйки христианских домов примут решение жить по более мудрому плану» (там же, с. 24). «Утро каждого рабочего дня начинайте с молитвы. Не считайте это время потраченным впустую – оно будет увековечено» (Э. Уайт. Молитва, с. 156).

«А ОДНО ТОЛЬКО НУЖНО»

(Луки 10:42)

А ведь нужно только одно! Только одно! Это категорическое заявление принадлежит Тому, Кто не приуменьшает, не преувеличивает и не ошибается, Его слова – истина. Человеку нужно только одно! Ну как же одно? А все остальное? А все остальное приложится вам (см. Мф. 6:33).

Ведь Евангелие удивительно упрощает жизненные проблемы. Но на

одном кратком условии: «Ищите же прежде Царства Божия и правды Его, и это все приложится вам» (Мф. 6:33; курсив автора).

«МАРИЯ ЖЕ ИЗБРАЛА»

(Луки 10:42)

Заметьте, проблема состоит не в дефиците времени (оно есть у нас), не в нашем желании (нравится нам это или нет), а в нашем выборе. Изберем же твердое решение ежедневно в утренние часы общаться с Господом. А Он произведет в нас и хотение (чтобы мы страстно жаждали этого часа), и действие (чтобы мы совершали это ежедневно) по Его благоволению.

«НАИЛУЧШЕЕ»

(Луки 10:42; перевод М. Кулакова)

Конечно, приготовление угощения – это хорошо. Много гостей и много дел – тоже неплохо. Но есть нечто лучшее, то есть самое лучшее! Разве мы не ухватимся за Христа, чтобы сделать самое лучшее? Нет, не память о большом угощении Марфы и не аромат ее вкусных блюд понес Иисус в Свой последний путь на Голгофу. Он понес наилучшее.

«Благоухающее миро Мария... возлила на Него живого... Когда настала ночь великого испытания, Он нес с Собой память об этом поступке как залог той любви, которую будут питать к Нему искупленные Им в вечности» (Э. Уайт. Желание веков, с. 560). И первой явился воскресший Иисус не суетящейся Марфе, раздраженной от ненужного переутомления при приготовлении пищи, а ее сестре, избравшей «лучшую часть» – сесть у Его ног.

Наилучшее влияние Дух Святой оказывает не на отягощенную большими приемами и угощениями хозяйку, заботящуюся и суетящуюся о многом, а на ту, которая любит сидеть в тени «необыкновенной яблони»...

«Он знает бремя каждого материнского сердца и является лучшим Другом матери... Его вечные руки поддерживают богобоязненную, верную мать... Он сострадает каждой матери-христианке в ее заботах и неприятностях. Он... тронут и сегодня является лучшим Другом женщины и готов помочь ей во всех жизненных обстоятельствах» (Э. Уайт. Христианский дом, с. 204).

Стал ли Иисус для нас «лучше десяти тысяч других» (см. Песн. П. 5:10)? Любим ли мы сидеть в Его тени? Выделяем ли время для доверительного общения с Ним? Иисус желает стать вашим наилучшим Другом.

Ольга Стасюк

ЗМІНЮЙТЕ У СОБІ ТЕ, ЩО ВИ ХОЧЕТЕ ЗМІНИТИ В ІНШИХ

Якось один юнак зателефонував у міліцію й повідомив, що двері його квартири зламали та вкрали дорогу фотокамеру. Коли міліціонери знайшли її та перевірили серійний номер, виявилось, що її вкрали два тижні тому з фотостудії, розташованої за декілька кварталів від квартири цього юнака. Він домагався повернення речі, яку сам і вкрав!

Як часто ми чинимо так само? Ми хочемо, щоб друзі пробачили нас за нашу нечесність, але самі відмовляємося вибачити людей, які були нечесні з нами. Найкращий спосіб змінити світ – почати змінювати з людини, яку ми бачимо в дзеркалі. Потрібно припинити спроби змінити інших і почати дивитися на себе, щоб побачити, що необхідно виправити в нас.

У книзі Левит 19:18 Бог велить нам любити своїх ближніх, як самих себе. Господь не просто говорить, а й показує нам Своїм прикладом, що потрібно

робити. Це, мабуть, Його найпрекрасніша риса характеру. Він ніколи не просить нас зробити те, чого Сам би не зробив. Бог віддав Свого Єдинородного Сина, щоб Він помер за наші гріхи (див. Івана 3:16).

З Ісусом обійшлися так, як цього заслуговуємо ми, щоб з нами могли обходитися так, як того заслуговує Він. «Ближній» – це той, хто поруч з нами. Це соціальна взаємодія, заснована на географічному розташуванні. Нашим ближнім є будь-яка людина, котра потребує допомоги, незалежно від того, хто вона. Поведінка християнина має бути коректною: любов до одних не може поєднуватися зі зневажливим ставленням до інших.

Часто Господь поміщає нас у певне місце в певний час, щоб ми могли надати допомогу людям, які її потребують. Нашим ближнім дуже важливо чути слова Писання, але ще важливіше їм – побачити, як воно діє в нашому житті. Любов і доброта в ставленні до інших часто є найбільш дієвим інструментом свідчення.

«КИСЛОТНЫЙ ТЕСТ» ДЛЯ ХРИСТИАНИНА

Понятие «кислотный тест», или «проба на кислую реакцию», относится к серии испытаний, которые впервые были проведены в конце XVIII века. Эти тесты основывались на способности азотной кислоты растворять металлы, плотность которых была меньше плотности золота. Золотоискатели и торговцы использовали этот метод для отделения золота от примесей других металлов. «Кислотный тест» проводился для того, чтобы подтвердить подлинность золота.

Испытуемый образец использовался в качестве пробирного камня, и степень, до которой он растворялся, определяла, было ли в этом сплаве золото. Испытания и искушения в земной жизни христианина подобны «кислотному тесту». Золото характера, обогащенное нашей верой в Бога, является бесценной наградой христианина. Помните, что Бог более заинтересован в изменении нашего характера, нежели в перемене наших жизненных ситуаций. Как ни парадоксально, именно благодаря обстоятельствам, которые порождают в нас сомнение и борьбу, мы приближаемся к Господу. Нет никакого логического обоснования.

Как могут боль, разочарование, гнев и уныние сделать наши отношения с Иисусом более близкими? Можем ли мы, подобно Иову, спокойно заявить: «Но Он знает путь мой; пусть испытает меня, выйду, как золото» (Иов 23:10)?

Одним из даров, которыми Бог наделил человечество, является мудрость. В Библии сказано, что, если мы попросим у Бога мудрости, Он щедро одарит нас ею. Мудрость расширяет наше сознание. Она помогает нам взглянуть на все проверки и испытания с точки зрения Бога. Если мы не в состоянии понять роль страдания в формировании нашего характера, мы не сможем извлечь пользу из самой ситуации, готовящей нас к Небесам. Бог знает, что путь к Небесам – это также путь к небесному образу мышления, как и к месту расположения, это больше процесс, нежели место, это больше приобретение опыта, чем достижение намеченной цели. Небо вознаграждает тех, кто все терпеливо переносит. Проходя «кислотный тест» жизни, будем помнить, что, хотя мы можем и обжечься, но не сгорим. Напротив, станем чисты, как золото.

Моник Браун

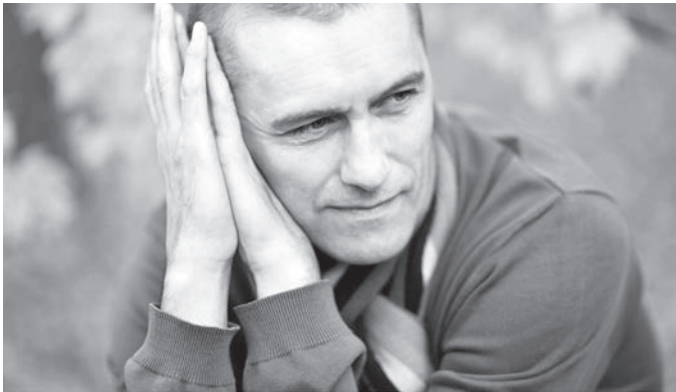

Добыча золота на Аляске (Клондайк)

ВИПРОБУВАННЯ ЛАГІДНОСТІ

Кожне Боже слово очищене, щит
Він для тих, хто в Нім пристанови-
ще має.

(Прип. 30:5)

Життя сповнене випробувань. Одного дня ви прокидаєтеся щасливими, а іншого – розчарованими й сумними. Сьогодні у вас може бути все, чого душа бажає, а завтра ви можете це все втратити. Такі випробування перевіряють нашу віру та здатність долати життєві негаразди. У моєму житті

з'явилися ці випробування, коли я жив з родиною свого брата. Спочатку все йшло добре, усі були щасливими. Однак раптом трапилася біда. Наш батько загинув у ДТП, мама залишилася безпорадною вдовою.

У нашій родині ще ніхто не помирав, і загибель батька

стала для кожного страшним ударом. Потім, приблизно через півроку після цієї події, мій брат, у якого я жив, втратив роботу. Його діти не могли продовжувати навчання у своїй школі, і всі ми були змушені переїхати в провінцію, щоб вони могли ходити в дешевшу школу. Брату довелося шукати нову роботу. Я навчався в коледжі, і плата за навчання стала ще однією проблемою.

Пригадую історію Йова, який втратив дітей, всі матеріальні статки та витерпів тяжкі страждання. Він був прикладом праведності, покори й чистоти. Цей випадок випробував Божу репутацію, оскільки сатана хотів, щоб ми вірили в те, що Бог не повинен дозволяти, щоб у житті Його народу траплялося щось погане. Однак Йов залишився

вірним. Він у покорі ходив перед Богом і тому врешті-решт здобув перемогу.

Багато хто з нас пережив складні часи. Іноді ми повинні проходити через такі ситуації не тому, що ми це заслужили, а для того, щоб зроста наші довіра Богові. Головне – щоб ми залишалися смиренними й вірними Йому.

У багатьох випадках наші страждання не є наслідком якихось помилок або переступів. Вони слугують випробуванням нашої віри в Бога. У таких обставинах Господь очікує, що ми довіримося Йому, навіть коли все здається безнадійним.

Тримайтеся за Бога, адже Він є захистком для всіх, хто покладає надію на Нього.

Пітер Муака

ІСТИНА, ЯКОЮ ПОТРІБНО ДІЛИТИСЯ

Якщо скажеш: «Цього ми не знали!» – чи ж Той, хто серця випробовує, знати не буде? Він Сторож твоєї душі, і він знає про це, і поверне людині за чином її.

(Прип. 24:12)

Напередодні Американської революції видатний бостонський майстер срібних справ Пол Ревер взяв на себе місію попередити

колоністів про наближення британської армії. Осідлавши коня, він мчав і попереджав усіх, кого зустрічав на шляху, а ті далі пові-

домляли іншим. Без упину він скакав усю ніч, несучи звістку застереження в кожен дім.

Нам, адвентистам сьомого дня, також дана вістка застереження й істини, якою потрібно поділитися зі світом, що наближається до загибелі. «Рятуй узятих на смерть, також тих, хто на страчання хилиться, – хіба не підтримаєш їх?» (Прип. 24:11). Хоч більшість у світі відкидає вістку Христової любові та спасіння, проте багатьом людям так і не була надана можливість її почути. Христос подарував нам цю істину не для того, щоб ми утримували її для себе. Той факт, що нам була відкрита така велика істина, покладає на нас ще більшу відповідальність ділитися нею (див. Луки 12:48).

Ми повинні ділитися істиною не тільки словами, але також і своїм життям. Нам дана настанова пам'ятати Закон Божий і зберігати Його заповіді в серці (див. Прип. 3:1). Милість та правда мають бути записані на скрижалях

нашого серця (див. Прип. 3:3). Розповідаючи людям про спасенну силу Христа й водночас демонструючи своїм життям відсутність покаяння, ми можемо не тільки не принести ніякої користі, а й завдати шкоди. Живучи таким чином, ми відвертаємо людей від Бога. Та якщо ми бажаємо підтримувати з Ним близькі відносини, Христос буде вписувати Свій Закон у наші серця (див. Єрем. 31:33).

Христос помер за наші гріхи і прийде знову, щоб забрати нас додому. Ми повинні бути готовими до Його повернення, і нам слід попередити про це світ. Інакше, коли Він прийде, ми ризикуємо залишитися в темряві (див. Матв. 25:1-13). Нас може лякати необхідність ділитися цією звісткою, але ми не самотні. Доки ми будемо підтримувати відносини з Христом, Він супроводжуватиме нас на цьому шляху (див. Матв. 28:20). Діліться небесним сенсом життя!

Даніїл Гудін

ВЕСЕННЯЯ ЖАТВА

Несмотря на военные действия, продолжающиеся на востоке Украины, в этом регионе не прекращается проповедь Благой вести. Господь совершает Свои чудеса, открывая двери для евангельских программ и призывая людей принять Его истину всем сердцем. Весной 2015 года в Донецке и Луганске 117 человек заключили завет с Господом.

«Семь-восемь месяцев назад вокруг Молитвенного дома рвались снаряды. Пострадало очень много зданий, – сообщает пастор местной общины. – По периметру храма, в 10-12 метрах от него, было найдено 40 снарядов. Справа и слева – полуразрушенные дома, но церковь Божья была сохранена. Несмотря на то, что некоторое время церковное здание стояло без стекол и немного была повреждена крыша, каждую субботу здесь совершались богослужения. В последнее время на служение, помимо членов церкви, приходят еще 100-120 человек».

3 мая Дом молитвы 1-й общины г. Луганска был переполнен. 59 человек, среди которых – не только жители Луганска, но и Лутугино, Стаханова, Свердловска, Молодогвардейска, Ровеньков, Красного Луча, Антрацита пожелали заключить завет с Богом. Большинство из них – посетители евангельских программ и социальных мероприятий, которые проводились в этих городах весной.

Неделей ранее, 26 апреля, во 2-й общине г. Донецка праздник крещения собрал жителей Донецка, Нового Света, Тореза и Комсомольского, и 58 человек заключили завет с Богом. Обряд крещения совершали пасторы церкви Виктор Бегас и Александр Ващинин.

«Во время обстрела полностью сгорел мой дом, – рассказывает сестра Нина Андреевна из

Донецка, одна из крещенных в тот день. – Это было 14 августа. Я не знала, что мне делать. Дети уехали, я осталась одна. Мне посоветовали пойти в адвентистскую церковь, и я не жалею, что пришла сюда. Я приняла Иисуса в свое сердце и сразу решила креститься. Сегодня я рада, что нахожусь в Божьей семье».

«Подруга пригласила меня на одну из встреч программы “Новый путь”. Меня это очень

заинтересовало. Я посетила все встречи, на которых открыла для себя много нового. Благоую весть я восприняла очень серьезно, с верой и надеждой. Меня переполняют самые приятные чувства», – делится Юлия из г. Комсомольское.

Служители Церкви на Донбассе так прокомментировали это замечательное событие – крещение, состоявшееся в Донецке и Луганске: «Оглядываясь на трудности, пережитые за последний год жителями этого региона, а вместе с ними и Церковью, мы понимаем, что Бог заботится о людях во все времена, как в мирные и спокойные, так и в тяжелые. Какие бы политические события ни происходили в мире, что бы ни менялось в сфере экономики, день спасения – именно сегодня, когда человек слышит голос Божий, обращенный лично к нему».

«Никто из Божьего народа не погиб, – подытоживает пастор Александр Ващинин. – Есть, конечно, люди, оставшиеся без крова, но Бог хранит Своих детей. Ведь самое драгоценное – это жизнь, и особенно жизнь с Богом».

НЕЗВИЧАЙНИЙ

Два з половиною роки тому при Домі молитви в м. Чернівці (по вул. Руській, 240) відкрили гурток для дітей дошкільного віку «Світлячок», мета якого – навчити дітей доброти, молитви, поваги один до одного, розуміння своєї значущості для суспільства, познайомити зі Святим Письмом.

Навчальний день розпочинається з ранкового читання, молитви, зарядки. Після сніданку проводяться заняття з математики, знайомства з навколишнім світом,

та дідусів, які виявляли бажання, щоб їхні онуки мали можливість його відвідувати.

Одного разу до нас звернулася бабуся із запитанням, чи можливо прийняти її онучку до гуртка, якщо батьки не відвідують нашу Церкву, на що ми їй відповіли, що тільки раді!

Ось і прийшов день, коли до нас завітала дівчинка Настя. Це була перша дитина з неадвентистської сім'ї. Ми розповіли батькам про програму дитячого гуртка, а також наго-

музики, навчання з письма, малювання, ліпки, виконання сенсорних вправ, вивчення віршів, пісень. Усі заняття організовані за методикою «Упевнений старт». Щодня діти слухають історії зі Святого Письма, адже *«усе Писання богонатхненне й корисне для навчання, для докору, для виправлення, для виховання в праведності, щоб Божя людина була досконала, на всяке добре діло готова»* (2 Тим. 3:16, 17).

Хочу розповісти досвід про Біблію, яку ми подавали одній з вихованок гуртка. Про наш гурток дізнавалося дедалі більше батьків, бабусь

лосили, що починаємо день з читання біблійної історії та молитви. Вони не заперечували. Оскільки ця родина жила на околиці міста, батьки привозили дівчинку в понеділок, а забирали в п'ятницю. Серед тижня за нею приходила бабуся. Так ми познайомилися не тільки з батьками, але й зі ще однією бабусяю та дідусем Насті, які не належали до Адвентистської церкви.

Дівчинка подружилася з усіма, уважно слухала біблійні історії, долучалася до молитви перед вживанням їжі чи після прочитаної біблійної історії. Минав час, і ось

САДОЧОК

наближався день народження Насті. Ми з вихователями думали, що їй подарувати. Дійшли згоди, що чудовим подарунком для Насті буде дитяча Біблія. Відтоді бабуся, яка з понеділка по п'ятницю забирала внучку до себе, почала щовечора читати біблійні історії на прохання дівчинки. Через деякий час вона поділилася своїми враженнями: «Ви знаєте, Настя не пропускає жодної можливості, щоб я їй прочитала одну або дві біблійні історії, після яких ми молимося. Та по-особливому вона нас здивувала, коли я поставила вечерю на стіл. До цього часу ми в молитві не дякували Богові за їжу. Настя нас зупинила, склавши рученята, щиро помолилася, подякувавши Богу за їжу та за всю родину. І я сказала своєму чоловікові: «Ми прожили з тобою життя, а ця дитина вчить нас молитися та дякувати Богові за все»».

Після того як бабуся розповіла нам цю історію, ми з пра-

цівниками дитячого гуртка ще раз переконалися, який добрий Бог.

Згодом ми запросили бабусю, дідуся та батьків Насті на родинне свято садочка, яке відбувалося в Домі молитви. Діти виступали, дідуся, бабусі та батьки раділи, а ми дякували Богові за цих людей.

Настя – випускниця дитячого гуртка. При кожній зустрічі з її родичами ми чуємо слова щирої вдячності за тепло та любов, яку вони отримали в гуртку «Світлячок».

Сьогодні в нашому гуртку дітей з неадвентистських сімей стало значно більше – приблизно 50 % від загальної кількості. На виступи приходять 12-14 родичів неадвентистів. Разом з нами вони співають християнські пісні, слухають біблійні розповіді та моляться за своїх діток. Ми дякуємо Богові за пройдений шлях до цього часу та за дітей, яких Господь довірив нам для виховання.

Наталія Тимко,
керівник гуртка

БОГ ПОДОБРАЛ НАСТАВНИКА ДЛЯ ДЕВОЧКИ-СИРОТЫ

**«Все могу в укрепляющем
меня (Иисусе) Христе!»
(Флп. 4:13)**

После тренинга по подготовке наставников для детей-сирот я была в растерянности и не знала, что делать. Больше месяца я усиленно молилась о Божьей воле: нужно ли мне идти в интернат или нет. Бог не отвечал. У меня было желание заниматься с детьми-сиротами, но закрадывались сомнения. Я продолжала молиться – никакого ответа. «Видимо, есть какая-то причина, почему я не слышу Бога», – думала я и искала эту причину в себе. Какой грех нас разделяет? К тому же все отговаривали меня от этого шага: «Не иди в интернат, себе только хуже сделаешь. Мало тебе служения в тюрьмах? Снова будешь плакать... А если не получится?»

Меня тревожили сомнения. Наконец решила: девяносто девять процентов, что не пойду в интернат, и один процент оставляю Богу – если скажет идти, то пойду. Я продолжала молиться, но ответа все не было. Наконец я решила поставить Богу условие, чтобы понять, какова же Его воля. Ведь недаром в Библии записано обетование: «Все могу в укрепляющем меня (Иисусе) Христе!» (Флп. 4:13). В молитве я обратилась к Богу со словами: «Если Ты, Господи, приготовил лично для меня ребенка, которому я могу помочь, то с Твоей помощью все у меня получится. Если позвонит лидер группы волонтеров-наставников и пригласит меня пойти в интернат, я сочту, что это Твоя воля, а если не позвонит, значит Твоей воли в этом нет».

Лидер тренинга в четверг позвонила всем, кроме меня. Я, конечно, немного расстроилась, но быстро успокоилась, потому что такова была воля Божья. Однако в пятни-

цу неожиданно раздался звонок. Руководитель группы извинилась за то, что не позвонила мне в четверг, и предложила пойти в интернат в другой день. Я была в недоумении: что мне делать? И как понять волю Господа – вчера нет, а сегодня да?

Я шла в интернат и молилась, спрашивая Бога о том, что мне делать дальше. В интернате процедура нашего «трудоустройства» как наставников была следующей: сначала нужно было познакомиться с заведующей интернатом, затем с классным руководителем, и лишь потом нас выбирали дети. Когда я пришла, мне сказали, что заведующей сейчас нет и неизвестно, когда она будет. Остальные наставники пошли знакомиться с классным руководителем, а я сидела под дверью, ждала заведующую и молилась: «Господи, если Ты желаешь, чтобы я посещала интернат, помоги сегодня все уладить!»

Через десять минут пришла заведующая. Мне предложили мальчика. Я была в недоумении, ведь говорили о девочке, но сразу же смирилась с этим решением и сказала Богу: «Если Ты выбрал для меня мальчика, пусть будет мальчик». Но тут все неожиданно изменилось, и мне предложили девочку Настю. Вы даже не представляете, насколько мы с ней похожи – и по характеру, и даже немного внешне. Все удивились, как быстро мы с ней сошлись.

Как чуден наш Бог! Слава Ему за все! Он испытывал меня, насколько я терпелива, доверяю ли Ему и не разочаруюсь ли, ожидая откровения о Его воле.

Светлана Мищенко,
г. Полтава

НЕ «СПЕРЕЧАЙТЕСЯ» З БОГОМ

Серед християн ведеться чимало розмов з приводу того, як почути голос Бога. Особисто я глибоко переконаний, що Господь говорить до нас постійно, але ми не завжди прислухаємося, видаючи Його голос за «власні думки», або взагалі нічого не чуємо. Я мав багато досвідів – як позитивних, так і негативних, – і щоразу, коли дослухався до Божих порад, то мав успіх і благословення, а коли ігнорував Його голос, посилюючись на обставини чи відсутність можливостей, то зазнавав поразки.

Розповім один із таких досвідів. Декілька років тому я планував проповідувати у своїй громаді, котра налічує близько 400 осіб. Я приготував «конспект» проповіді на заздалегідь вибрану тему. Перед проповіддю я слухав музичний виступ дитячого колективу. І ось саме під час цього виступу Бог звернувся до мене, аби я говорив зовсім інше.

Не знаю, як буває у вас, але я часом «сперечаюся» з Богом, особливо тоді, коли я щось спланував і відступати вже немає можливості. Це був саме такий момент. Я заздалегідь приготував проповідь, іншої «про запас» у мене не було, тому слова Божі прозвучали для мене несподівано. Я відповів: «Господи, але ж я готував саме цю вістку від Тебе, я не готовий до чогось іншого. Як і що мені говорити?» Проте Господь промовив до мене: «Ти виходь за кафедру, решта тебе нехай не хвилює».

Ось так «сперечаючись» з Богом, я відклав свій конспект і почав хаотично гортати сторінки Біблії. Коли діти закін-

Напевно, у вічності Господь покаже нам усі моменти нашого земного життя, коли Він втручався в «колію» нашої буденності та вносив Свої корективи.

чили співати і громада в унісон сказала «Амінь», мій погляд зупинився на тексті з книги Буття 3:9: «І закликав Господь Бог до Адама, і до нього сказав: "Де ти?"». Ось із цим біблійним текстом без підготовки я вийшов проповідувати.

Усе, що я говорив, залишилося тільки в пам'яті моїх слухачів, бо сам я не пам'ятаю жодного слова. Можливо, я б і не згадав про цей випадок, але того вечора трапилося ще дещо.

Після проповіді пресвітер нашої громади розповів мені, що перед початком служіння до нього підійшла одна молода сестра й зі слізьми на очах дала йому заяву до ради громади з проханням виключити її з членів Церкви. Причину вона пояснювати не хотіла, але стверджувала, що їй не місце в Церкві. Жодні вмовляння не допомагали, вона твердо вирішила залишити Церкву. Єдине, що вдалося Олександрові, – це вмовити її востаннє послухати проповідь. Після служіння вона знайшла його у фойє церкви

і звернулася з проханням: «Можете повернути мою заяву, будь ласка? Я передумала і хочу залишитися в Церкві. Після проповіді я зрозуміла, що ще не все втрачено і в мене є шанс!»

Мене глибоко вразили ці слова, і я розповів Олександрові, як «сперекався» з Богом у нерішучості вчинити за Його словом. Почувши мою розповідь, пресвітер здивовано вигукнув: «Слава Богу, насправді дивовижні Його дороги!»

Відтоді минуло чимало років, ця сестра й досі в Церкві. Щоразу, коли бачу її, я згадую момент, як «сперекався» з Богом тоді, коли постало питання про спасіння Божої дитини, котра перебувала у розпачі.

Я й досі інколи «сперекаюся» з Богом, але ця історія спонукає мене чинити так, як говорить Господь.

Валерій
Молодий

БОГ ДИВОВИЖНО ПЛАНУЄ ЧАС

Ми вчимося на своїх помилках і досвідах. Не подумайте, що я вважаю себе особливо мудрою, але бути молодшою з вісьмох дітей – це певна перевага. Я мала можливість спостерігати, як мої брати та сестри, а також їхні друзі залишають батьківський дім. Я бачила, що християнин, котрий створює сім'ю з невірною людиною, добровільно залучає себе до боротьби. З цим не посперекаєшся! Кожна сім'я має свої переваги й вади. Але я дуже хотіла уникнути проблеми «ярма з невірними».

Мені було 16. Я насолоджувалася навчанням у християнській школі й чекала свого Містера Досконалість. Я почала зустрічатися з одним популярним юнаком. Ми говорили про спільне майбутнє: коледж, кар'єру, сім'ю.

Однак в його планах не було місця для Бога.

У цей час на одне з богослужінь приїхав з виступом квартет з коледжу «Ла Сьєра». Другий тенор співав так, ніби особисто пережив історію кожної пісні. Вираз його обличчя відображав любов до Бога. Його звали Джоді Мелашенко. Того ж вечора я почала молитися: «Господи, подаруй мені такого супутника, як Джоді, котрий допомагатиме мені та підтримуватиме мене на шляху до Тебе». Так я молилася два роки.

Ми зі Стівом уже давно розійшлися, і ось на одній зустрічі, організованій на льодовому катку, я зустріла Тома, друга Джоді. Я дізналася, що Джоді нещодавно розлучився зі своєю дівчиною. Поспілкувавшись зі мною деякий час, Том запитав: «А ти знаєш Джоді

«Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом» (Екл. 3:1).

Мелашенка? Вам обов'язково потрібно зустрітися. У вас багато спільного!»

Нас із Джоді познайомили. Ми зустрілися в час, визначений Богом (після двох років молитов). Ще через два з половиною роки ми одружилися. Це було понад 35 років тому. Я й досі бачу Божу руку в житті нашої сім'ї. Чи застраховані ми від проблем та випробувань? Звичайно, ні. Утім ми знаємо, що Бог подарував нам одне одного, Він має план для нашого земного життя, а також для спільного життя у вічності.

Хіба не дивовижно Бог планує час? «Для всього свій час, і година своя кожній справі під небом» (Екл. 3:1). «Пізнавай ти Його на всіх дорогах своїх, і Він випростує твої стежки» (Прип. 3:6).

Джуді Мелашенко

ГОСПОДЬ – ПРИБЕЖИЩЕ МОЕ

Моя мама Валентина и я живем в Донецке. 22 января 2015 года мы с мамой поехали на работу. Желая перейти дорогу, мы остановились, чтобы пропустить машины, и увидели трамвай, идущий до конечной остановки – «Боссе». Мама предложила сесть в него. Трамвай доедет до конечной остановки, там развернется, и мы поедем дальше по маршруту. Так мы смогли бы всю дорогу ехать сидя, потому что был «час пик» – все добиралось на работу, на рынок – и трамвай был переполнен. Но я не согласилась, не понимая, зачем делать такой «крюк», если скоро подойдет трамвай, идущий в нужном направлении! Мама настаивала, но я почему-то была уверена, что нам не стоит этого делать. В конце концов мама со мной согласилась.

Мы перешли дорогу, и сразу же подъехал нужный нам трамвай. Когда из него стали выходить люди, прозвучал первый мощный взрыв. Мы вскочили в последнюю дверь, трамвай тронулся, и мы увидели, как с того места, где была остановка «Боссе» (она находилась в зоне видимости), поднялся черный дым. Было около половины девятого утра. От волнения у нас обеих сердце готово было выскочить из груди! Мы еще не доехали до остановки «Рынок» (до нее было всего три остановки), как прозвучал второй, мощнее предыдущего, взрыв. Водитель резко затормозил прямо посреди лесопосадки, открыл переднюю дверь и закричал, чтобы все быстро покинули трамвай! Пассажиры ринули к выходу: каждый пытался быть первым. Очутившись на улице, люди не знали, куда спрятаться. Всех охватила паника. Мне было страшно, я готова была вернуться домой, но мама сказала, что безопасней будет все-таки поехать на работу, ведь в том районе нет обстрелов. Слава Богу, что мы так и сделали!

Позже, когда мы посмотрели в Интернете, что произошло с трамваем, в который сначала хотела сесть мама, то благодарили Бога за то, что Он нас уберег от беды. Неизвестно, что с нами было бы, окажись мы в том трамвае. «И будет Господь прибежищем угнетенному, прибежищем во времена скорби; и будут уповать на Тебя знающие имя Твое, потому что Ты не оставляешь ищущих Тебя, Господи» (Пс. 9:10, 11).

За время военных действий в Донецке наш Ленинский район, в котором мы живем, всегда был самым тихим. Однако дошла очередь и до нас. Первый обстрел произошел в пятницу в семь вечера. Когда раздался первый взрыв, мы с родителями спрятались в ванной комнате, поскольку там не было окон. Взрывы звучали один за другим, раздавались все ближе и ближе! Папа начал молиться, прося, чтобы Господь сохранил жизнь всех членов нашей семьи. Казалось, что снаряды рвутся где-то совсем рядом, на соседней улице! Но, к счастью, наш дом не пострадал.

Когда обстрел закончился, нам позвонил пастор, живущий неподалеку от нас. Звонили и другие братья и сестры, живущие в нашем районе. Люди спрашивали: «Как вы? Цел ли дом?» Меня тогда приятно удивило, что все быстро стали обзванивать друг друга и узнавать, не требуется ли какая-нибудь помощь. Слава Богу, никто из членов церкви не пострадал!

Позже папа вышел на улицу, чтобы разведать обстановку. Оказалось, что у одних соседей снаряд попал в гараж и сгорела их машина, у других соседей, живущих напротив, осколками выбило окна, повредило крышу. Одного из соседей, который во время обстрела находился на улице, ранило осколком. Один снаряд угодила в столб линии электропередач, из-за чего мы около

недели были без света. Когда коммунальная служба приехала устанавливать новый столб, то рабочие, роя яму, ковшом экскаватора пробili трубу водоснабжения, так что мы недели на полторы остались еще и без воды.

Через неделю в то же время опять начался обстрел нашего района. Мы не стали спускаться в погреб, решив, что если снаряд попадет в дом, то нас там никто не найдет. Взрывы раздавались близко. Мы молили Бога об охране и защите. И Он услышал – наш дом остался цел.

В следующую пятницу мы уже ожидали обстрела – в семь вечера, и, когда его не последовало, шутя говорили, что военные выбились из графика. Но радость была недолгой. Первые взрывы раздались утром в 4:20. Я вскочила с кровати и, прибежав в спальню родителей, стала будить их. После третьего взрыва мы вновь пошли в ванную комнату. Совсем рядом рвались снаряды, казалось, что взрывы – на каждой улице района. Мы молились, сидя в растерянности на полу. Мы не знали, что будет дальше и что нам делать. Казалось, будто снаряды попадают в соседние дома. И вот опять раздался мощный взрыв, грохот, что-то сильно застучало по крыше. Потом мы увидели вспышку. Как выяснилось впоследствии, снаряд угодила в завод, который специализируется на ремонте техники. В тот день на наш район упало около 25 снарядов! Когда все утихло, нам опять позвонили наши братья и сестры, живущие в нашем районе. Так мы узнали, что никто из верующих не пострадал. Позже мы увидели, что у соседей напротив снаряд попал в гараж, у других – проломил крышу и, пролетев мимо спящего на диване мужчины, застрял в стене. К счастью, никто в том доме не пострадал.

После всех этих бомбежек родители хотели отправить меня к бабушке и бабушке в Винницу, но я отказалась, поскольку боялась оставлять родителей одних. Сказала им, что или едем все вместе, или я остаюсь.

Хвала и благодарение Богу за то, что Он хранит нас в это непростое время! В подобные моменты на память всегда приходит текст из Библии: «Ангел Господень ополчается вокруг боящихся Его и избавляет их» (Пс. 33:8).

ПАДЕНИЕ ГИГАНТОВ

«Высота была как высота кедра, и который был крепок как дуб; Я истребил плод его сверху и корни его внизу» (Ам. 2:9).

Самая выдающаяся природная достопримечательность Калифорнии – Национальный парк «Секвойя». В этом величественном хвойном лесу растут огромные деревья семейства кипарисовые. У секвойи под названием «Генерал Шерман» всегда много посетителей. Это дерево, высотой 85 метров и 9 метров в диаметре, окружено не менее древними секвойями. Лесники относятся к нему и его ближайшим престарелым сородичам, как к почтенным джентльменам. Стоя перед древнейшим живым растением на Земле, даже самый беспечный турист чувствует благоговение. Интересно, что «Генералу» было уже 500 лет, когда родился Иисус.

В «шинели» из коры толщиной в полметра эта гигантская секвойя устойчива к пожарам. Благодаря сильному иммунитету дерево защищено от болезней; оно живет, растет и воспроизводит себе подобных. Однако у этого дерева есть одно слабое место. Пророк Амос так описывает эту проблему: *«Которого высота была как высота кедра, и который был крепок как дуб; Я истребил плод его сверху и корни его внизу»* (Ам. 2:9).

К несчастью, хотя корни «Генерала» разрослись на площади в несколько тысяч квадратных метров, они лежат

на глубине не более полутора метров. Поэтому слишком сильный ветер или большое количество снега на ветвях дерева могут с легкостью свалить его на землю.

Притча Иисуса о красивой, но бесплодной смоковнице показывает, насколько внешний вид может не соответствовать внутреннему содержанию. Но падение гиганта – зрелище более трагичное, чем просто болезнь растения. Представьте себе щедрого бизнесмена, который оказался нечестным. Посвященную зрелую пару, начавшую бракоразводный процесс. Глубокоуважаемого врача, страдающего от наркотической зависимости. Близкого друга,

распускающего сплетни. Каждый из нас, наверное, видел падение гигантов, которые разбивались о землю, в позоре обнажив свои корни. Смерть от падения – нередкая участь гигантов.

Наша внешность и манеры могут быть такими, какими мы только пожелаем. Но духовно выжить мы сможем лишь в том случае, если у нас будет невидимая, пусть даже простая, но надежная «корневая система». Будучи глубоко укорененными в истине, мы будем поддерживать свою духовную жизнь, питаясь от Источника жизни вечной – Иисуса Христа.

Дороти Минчин-Комм

СБ | 19:30

НЕВІДОМІ
ТА ЗАГАДКОВІ
ФАКТИ ІСТОРІЇ
ХРИСТІАНСТВА!

**ДОРОГАМИ
ХРИСТІАНСТВА**

Телефон гарячої лінії
0 800 30 20 20
БЕЗКОШТОВНО ПО УКРАЇНІ

Шукайте ТК «Надія» в кабельних мережах, Інтернеті hope.ua і на супутнику Astra 4A: 5° сх.д., 12 284V, SR 27.500, FEC 3/4

Телеканал
НАДІЯ

Щомісячна газета
«Адвентистський
вісник» видає
Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: В. Алексеєнко, Л. Волощук, С. Носов
Над номером працювали: Л. Шаповал, М. Опіяр, Г. Борисовська
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10 – А
dzherelo@ukr.net
www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.